

Ilija Stani , Željko Bebek i general DRINJANIN

Annie Boban

7/30/15

colonia.tino.prkos.com

(Autor: Miroslav Smolkovi) NASLOVNICA

Najbolji »

Bog! Mrginjdzija, pri itaj priloženo pa mi javi. Bog! Mile.

(Ovo je izišlo na portalu javno.com 20 travnja 2009., to no na etrdesetu obljetnicu pogibije generala Luburi a, Drinjanina. Ovo je stavila Broken, Ivanka Josipovi . Ne znam da li si ti ve tada bio ili ne na portalu javno i da li si znao za ovo. Ja sam toj mladoj gospojici Ivani Josipovi , korisni ko ime "Broken" prije par tjedana poslao dosta materijala o Luburi u, poslao sam joj i govor za Deseti Travnja 1968. godine i ona je to ve objavila pod naslovom: "**RECI ISTINI I RAZBIŠE TI GLAVU**". Pro itaj i nastoj prona i gdje Ilija Stani laže. Znam za sigurno da laže za fra. Branka Mari a. Meni je fra. Branko Mari osobno pri ao svoje nezadovoljstvo i nesporazume sa generalom Luburi em, kada je bio u Parizu rujna mjeseca 1962. godine na pogrebu dra. Georges Desbon-a.

Željko Bebek mi je vrlo zagonetan ovdje. Ako Stani priznaje da je radio za Udbu i da ga je ova poslala sa zadatkom da ubije Maksa, kako protuma iti neutralnost Željka Bebeka - da ne kažem sumnju - u suradnji sa Ilijom Stani em u ubojstvu generala Maksa Luburi a, Drinjanina. Bog! Pozdrav. MB, Otporaš.)

ISPOVIJEST UDBAŠKOG UBOJICE

Sliku u itao: colonia.tino.prkos.com

(Ovo je izišlo na portalu javno.com to no za etrdesetu obljetnicu pogibije Maksa Luburi a, generala Drinjanina 20 travnja 2009. godine. Mo. Otporaš.)

Kako sam ubio Vjekolava Maksa Luburi a?

U Španjolskoj 20. travnja, 1969. godine, UDBA je mu ki likvidirala bivšeg zapovjednika zloglasnog ustaškog logora Jasenovac.

Ilija Stani . Sarajevski kriminalac i pouzdanik UDBe kao sin ustaše i zbog toga pod stalnim nadzorom jugoslavenske tajne policije, bio je idealan kandidat za udbaškog egzekutora. ovjek koji je dio svoje mladosti proveo u Konjicu kod brata Luke i u Zrenjaninu, kod tetke, gdje je u io kerami arski zanat.

Kum protiv kuma

Gdje god bi se pojavljivao, Ilija Stani bi krao i pravio sebi i ro acima nevolje. Poslije jedne racije u Sarajevu pobjegao je iz SFRJ u Austriju. Odatle bježi u Francusku, gdje je uhi en zbog kra e. Jugoslavenski konzul Mile Neši ga je tada spasio zatvora. Brbljiv i slatkorje iv, Ilija Stani se tada ovom konzulu i obavještajcu SID-a prvi put ponudio da izda svog kuma Vjekoslava Maksa Luburi a. ak je Neši u nudio i pisane dokumente o Luburi u i ustašama u Španjolskoj. Jednog dana je donio i Luburi ev plan o miniranju Veleposlanstva Jugoslavije u Parizu. Posle toga SDB BiH je uhitila Iliju Stani a, natovarila mu na vrat i kra e, a i teroristi ke akcije protiv domovine. Da bi se zaštitila od Stani eve izdaje, SDB BiH ga je zaplašila da e mu bra a i majka oti i u zatvor, i tako ga « uvjerila «da krene na svog kuma Maksa Luburica. Otac Luburicevog ubojice, Vinko Stani , porijeklom iz Hercegovine, bio je u II svjetskom ratu lan Maksove bojne. Kada se 1942. u okolini Konjica, Vinku Stani u rodio sin, Vjekoslav Luburi ga je krstio i dao mu ime Ilija. Vinko Stani je poginuo 1949. godine, nakon ustaške

izdaje fra Bekavca, koji je pred bijeg u SAD, prijavio križare pripadnicima Udbe BiH. Tu izdaju i stradanje svog oca, Ilija Stani , nikada nije zaboravio hrvatskim , emigrantima i odbjeglih ustašama. Tako barem ide pri a od njega prema javnosti.

Na nagovor SDB SSUP-a, Ilija Stani , koji je dobio kodirano ime «...Mungos...», prebjegao je u Italiju, a preko Francuske u Španjolsku i uspio 1966. godine da se zaposli kod kuma Maksa Luburica kao kuhar i voza , sa zadatkom i osobnom namjerom da « generala Drinjanina « u pogodnom trenutku ubije i tako osveti svog oca Vinka Stani a. Pune dvije godine Ilija Stani je proveo u domu svog kuma Vjekoslava Luburica u mjestu Karkahente kod Valencije, a onda se iznenada uplašio i 1968. godine iz Španjolske pobjegao u Njema ku. Njegovi poznanici tvrde da se Stani zbližio sa Luburi evom k erkom, sto je naljutilo generala Drinjanina, pa ga je istjerao iz svog doma. Kada se, me utim, vratio u Sarajevo neobavljena posla, na elnik SDB Fehim Halilovi ga je poslao natrag u Španjolsku. Pla eni ubojica je odvezen jugoslavenskim kolima u Italiju, do francuske granice, gdje je pušten da ide na zadatak, ali mu je šofer iz SDB SFRJ prije toga uzeo crvenu putovnicu. U dosjeima bosanske i hrvatske tajne policije Ilija Stani je bio registriran i kao Stanko Ili , odnosno «...Mungos...», dok je Maks Luburic bio samo «...M...». itava akcija likvidacije ratnog zlo inca Vjekoslava Luburica vo ena je pod šifrom « Kobra «

Operacija " Kobra "

Sam Ilija Stani , udbaški ubojica, ispri ao je svoju pri u: .

«...Bila je zima 1969. godine, kada sam se preko Italije, ilegalno ubacio u Francusku. Došao sam vlakom do Nice, tu preno io, a onda vlakom do Pariza. Svratio sam kod Miljenka Dabe Perani a, sa kojim sam prošle godine boravio kod Maksa Luburi a. Dabo me je odmah pitao: «.. Gdje si ti nestao?..» Objasnio sam mu da sam ilegalno išao za Njema ku, pa me je policija uhvatila u kra i i protjerala za Jugu. On je povjerovao, ali mi je rekao da mi general ne vjeruje i da je ljut na mene. Od Dabe sam uzeo svoju španjolsku osobnu kartu i otputovao vlakom za Barcelonu, a ne direktno za Valenciju, da bih vidio da li me neko prati. U Barceloni uzmem kartu za Valenciju. Prvi razred. Legnem i probudim se u Valenciji. Pravo sa stanice otišao sam kod mog prijatelja Željka Bebeka. etiri-pet dana izbjegavao sam da odem do Maksa, koji je ve uo da sam ja došao. Jedno jutro stavi me Željko u auto i odveze do generala u Kahakente. Do ekao me je usiljenim rije ima: «... Gdje si kume moj! ... «

Kako su dani prolazili, tako se Maksovo povjerenje u mene vra alo. Željko i ja bili smo ve tri mjeseca u njegovoj ku i. Dao nam je sobu u prizemlju, jer je onu na katu pretvorio u magazin knjiga. U velja i 1969. godine Maksova ku a je bila puna ljudi. Tu mu žena, sin, ja, Željko, a pojavio se i pukovnik Štef Crni ki, koji je došao iz Clivlenda. U to su stigle vijesti da je Udba ubila Mila Rukavinu, Tolja i Mari i a, a meni Maks u povjerenju kaže: «... uvaj se kume, vidiš što Udba radi! Otvori i o i i uši!...» - Vidim, vidim moj generale! Majku im komunisti ku. Paziti u se ne brinite! I ne bojte se vi, paziti u i vas ! - General je tih dana osobno bio jako nervozan. Posva ao se sa ženom, pa ga je ona napustila. Kažem ja sebi: Odli no! Posva ao se on i sa Željkom Bebekom, a na Branka Mari a, koji je pristigao iz Frankfurta potegnuo je i pištolj. Vidim i ja da mu Branko dosa uje, pa viknem na njega: «... Što eš ti, ostavi mi generala na miru! ...»

ekao sam svoj trenutak. Išao sam na sigurno. Znao sam da nitko ne može biti tako prisan sa Maksom, niti mu itko može pri i tako blizu kao ja. Kuhao sam mu, sre ivao ku u, vozio ga napolje, primao i pazio na goste. Zato sam ekao. Bolje je i i na sigurno, polako, nego navrat nanos. I sacekao sam. Odredio sam da to bude krajem velja e. Me utim, opet su nam došli Dabo Perani , pa neki Dragutin Jezina iz Lyona i Ante Nozina iz Frankfurta. Sjedimo mi tako i pri amo. A ja pitam Maksa Luburi a: «... Generale, kada emo u Hrvatsku?...» «... Kume, sigurno, za tri godine...» kaže on, a ja mislim: «...Ne eš nikad moj kume!...»

U to vrijeme Maks Luburi je pokušavao da do e u kontakt sa Rusima. Pisao je pisma u Moskvu i tražio da ga Rusi puste u Ma arsku. Dobivao je od KGB neka kodirana pisma. General je tada imao obi aj da kaže: «... Bolje Hrvatska sa ruskim bazama, nego sa jugoslavenskom vojskom!...» Maks je šurovao sa

starim i sa mladim ustašama. Prvi su mu bili potrebni zbog novca, a drugi zbog akcije, drskosti i bezobzirnosti. Uspio je u Švedskoj da stvori jak odbor borbenih ustaša. Bio je dobar i sa jednim i sa drugima. Svi su se u hrvatskoj emigraciji te 1969. godine probudili. Zagreb im je dao znak da opet dolazi 1941. godina, a Maks Luburić je sanjao da bude novi Pavelić.

Dana šesnaestog travnja 1969. godine, u Valenciji mi je poštar donio jedno pismo na ime Stanko Ilić. Udba mi piše da mi šalje kurira u Španjolsku specijalno za mene. On mi je donio prah za Maksa. Dao mi je i dvije novčanice od po sto dolara. Poručio mi je da čekam da mi neko dođe iz BiH ili Hrvatske u pomoć. Rekao sam mu da mi nitko ne treba. Neću da čekam. Znao sam ja svoj trenutak. U kalendaru sam već zaokružio dvadeseti travanj. Rekao sam kuriru da više neću da se javljam. Svi su gosti iz Maksove kuće otišli, ja sam bio spreman. Donio sam u sobu čekić i štangu. Pripremio sam dokumente za izlazak iz Španjolske. Ja sam kod Maksa bio prijavljen kao lektor u listu «...Drina...», a u Španjolskoj osobnoj karti mi je pisalo da sam profesor hrvatske književnosti. U Udbi, međutim, nitko mi nije vjerovao da ću srediti Maksa. Razmišljao sam, ako to učinim u subotu, neću imati dovoljno vremena da pobjegnem. Nedjelja je bila bolja. Mali ide u crkvu, Maks spava, a ja imam slobodan dan, pa me nitko neće odmah tražiti. Dvadeseti travanj, dan posle mog rođendana. Cijele noći, u subotu na nedjelju nisam mogao da zaspim. Ležim u krevetu i gledam na sat. Znojim se. Zvono na crkvi zvoni svakih petnaest minuta. Dva, tri, četiri, pet. Ustao sam, nisam više mogao da ležim. Pregledao sam sve stvari da nešto ne zaboravim. Opet se znojim. Živci mi rade. Siđem dolje, pokucam. Maks mi otvori: «... Dobro jutro generale, kako ste spavali?...» «... Dobro, dobro... kaže on.

" Puca glava kao lubenica "

Deset i dvadeset i pet. Sin mu Tonko i Luburić donio novine i ode u crkvu. Maks mi traži da mu skuham kavu. Kava gotova za tri minute. Prah koji sam dobio bio je los. Rastopio se u vrećici koju sam držao za pojasom. Morao sam prstom da ga mažem na šalicu. Ruke sam prao pet puta. Uzmem čekić, koji sam donio iz sobe, stavim ga za pojas i odnesem generalu kavu. Dvadeset i pet do jedanaest. Maks pije kavu. Ja držim čekić u hlaćama Pije. Ništa. Popi sve i ništa. Odnese šalicu u kuhinju. Izvadim čekić i stavim ga na sudoperu. Htio sam da odem u sobu po štangu. Jebem ti prasak! Štanga je najbolji lijek, kao za Hrvoja Ursu u Frankfurtu. U deset do jedanaest Maks me zove: «... Ilija, meni je zlo! ...»

Vidim pocrnio kao zemlja. Diže se i povraća. Povedem ga u kuhinju na stolu. On povraća u sudoperu, a ja mu rukom pljuskam vodu po licu. U tren uzmem čekić i lupim ga po glavi: «... Tup!...» Maks pade kao svijetao. Mislio sam više se dići i neće. Kad me on pogleda kao zvijer. Zamahnem opet čekićem, a on diže ruke da se zaštiti. Ja viknem: «... Majku ti jebem ustašku. Ovako si ti maljem ubijao djecu u Jasenovcu! Vidiš što te čeka! Pogodi ga čekićem kroz prste u oči. Puca lubanja. Izvučem čekić iz glave i okrenem se. Odem do vrata da provjerim da li sam ih dobro zaključao. Kad se vratim u kuhinju, Maks ustao i dahne kao životinja. Sto kila u njemu. Uzmem onu štangu, pa ga raspalim po glavi. Puce glava kao lubenica. Krv se rasu po kuhinji. Maks tresnu dole kao da je pao sa sto metara visine. Puknem ga još jednom. On se umiri. Umotam ga u deku. Maks otežao, jedva ga dovučem pod otklop. Fino sam ga spakirao da ga brzo ne nađu. Da Španjolska policija pomisli da otkopćem čekić i štangu bacim u magazin Presvućem se brzo, izađem na ulicu i uzmem taksi za Valenciju: Koliko košta do grada pitam «... Tristo pedeset peseta...» kaže taksista. «... Evo ti pet stotina, ja čekam!...» U osam sati i pet minuta navečer sa željezničke stanice poslao sam telegram « bratu » u Konjic: « M. nikad više! »

Od slave do nemilosti

Nakon povratka u tadašnju Jugoslaviju, udbaški egzekutor, postao je slavna zvijezda, tisak je pisao o njemu, a postojala je realna mogućnost da ga primi i odlikuje osobno jugoslavenski diktator, Josip Broz Tito. Međutim, do toga nikada nije došlo, naime popularnost Ilije Stanića u partijskim krugovima bila je prevelika i ugrožavala je direktno one iznad njega u hijerarhiji, što je rezultiralo direktnim planom za likvidacijom ubojice ustaškog generala, od strane vlastitih ljudi. Iako se ne može reći kako nije dobro financijski situiran nakon ovog monstruoznog zločina, naime, kupljen mu je auto BMW, stan u Beogradu i stan u Sarajevu, plaćeno mu je školovanje i na njemu je posao u Zavodu za zapošljavanje tadašnje

Socijalisti ke Republike BiH, te je naravno i u gotovini nešto zaradio, ubojstva su se uvijek dobro plaćala.

Osamdesetih se Stanić povukao u miran život, no raspadom Jugoslavije, Ilija Stanić postaje visokopozicionirani dužnosnik HDZ-a Bosne i Hercegovine, sve dok ga u prvoj polovici devedesetih nije kao UDBINOG ubojicu razotkrio kontroverzni, « Slobodni tjednik ». Zanimljivo da se Stanić nije nimalo postidio svoje zločinke prošlosti. Možemo za kraj nedvojbeno konstatirati, zločinac je ubio drugog zločinca. Zaista je šteta, što zapovjednik zloglasnog, ustaškog logora, Jasenovac, i čitavog niza drugih logora na teritoriju tadašnje NDH, nije živ došao kao pravedno i pošteno suđenje u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj. Isto tako, treba izraziti zgražanje nad monstruoznom činjenicom, da u slobodnoj Hrvatskoj, niti jedan nemilosrdni ubojica komunističkog režima, a koji su diljem svijeta ubijali ljude (bezobzira tko god oni bili) bez suđenja, nije priveden pravdi, a onda i pravedno osuđen, prema vlastitim « zaslugama(nedjelima) », koje im je « njihova borba dala ».

Posljednje uređivanje od Bobani : 31-07-2015 at 13:15